

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

|| Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΠΑΥΛΙΝΑ ΝΤΕ ΜΠΩΜΩΝ, Η ΡΟΜΑΝΤΙΚΗ ΦΙΛΗ ΤΟΥ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ ||

Ο Σατωβριάνδος

ναίκα. "Α! πολλές γυναίκες καρδιάς έκαναν με ματώσουν ο μέγας αυτός γός! Μά δέν έφτανε αυτός. Χάρης λίγη εδωκαμονία σε μία γυναίκα, μα ήπειρι, όταν τον κυριεύει ή άκατανίκητη πλήξη, την παραοίσει άπλαγγξν. ποδοπατώντας τά ξεφυλλισμένα δνεικά της, γιά να πετάξη σ' άλλη; άγκαλιά, όταν την πεταλούδα πού γυρνάει από λουλούδι σε λουλούδι...

Τό Μάρτιο του 1792, ο Σατωβριάνδος, πού ήτανε τότε 24 μόλις έτών, πήρε γυναίκα τή Σελάστ ντε Λαβίνι-Μπιούσιν, ήλικίας 17 μόλις έτών, ένα λευκορόσωπο, λεπτοκαμωμένο και φωτειότα το κορίτσι. Τή νέα αυτή δέν τή αγαπούσε, άδιάφορο άν έσκίνη έλυσανε από αγάπη γι' αυτόν. Τόν ξαναγάμασαν οι συγγενείς του νά τήν πάρη Τήν οσβότανε, βέβια, και τήν έκτεμοσθε, άλλα τά χλιαρά αυτά αιοθήματα δέν ήταν σκεφτά γιά νά ή ιανοπήτου' τις μεγάλες ψυχικές ανάγκες της γυναίκας του. Και ή δυστυχισμένη ή Σελάστ έλυσανε καί μαραινόταν άπ' τόν καυμό της, βλέποντας τήν παγεθή άδιαφορία τού άντρός της τήν όποία με κανένα μέσον δέν μπορούσε νά καταικήση. Και, μία μέρα, ο Σατωβριάνδος, ύπακούοντας στό καλλιτεχνικό άλίημο έντακτό του, άφησε τή γυναίκα του κ' έφυγε γιά τήν Άγγλία. Η Σελάστ ύπόμονε τό χωρισμό με καρτερικήτη, ζητιάνες παρηγοριά κοντά στην άδελφή τού Σατωβριάνδου, γιά τήν όποία κάναμε λόγο σε παραμμένο φύλλο τού «Μπουκέτου». Πέρασε μαθησες και δυστυχομένες μέρες μακριά άπ' τόν άντρα της. Η εποχή έσκίνη ήτανε μία από τις πού ταραχμμένες τής Γαλλικής 'Ιστορίας. Κατά τήν Τρομοκρατία, ή γυναίκα τού Σατωβριάνδου συνηφιθη κ' έρριφθη σεις φυλακές. "Όταν τήν έλευθέρωσαν, άτοραβήχτηκε από τόν κόσμο και περιμένε χρόνια ολόκληρα τήν έπιστροφή τού άκαρδου Ρενέ, τόν όποίο τόσο πολύ αγαπούσε. Τέλος, μία μέρα τού Μαΐου, σά 1800, ο Σατωβριάνδος γύρισε στην Γαλλία από τήν Άγγλία. Μά ή Σελάστ δέν μπόρεσε νά χαρή γιά τό γυρισμό τού άντρός της, γιατί ο Σατωβριάνδος, μόλις πάτησε τό πόδι του στό Παρίσι, μπλήχτηκε σε μία μεγάλη έρωτική περιπέτεια, άδαφορητας γιά τόν πόνο και τήν άπελπισία της γυναίκας του.

"Η νέα αυτή έρωτική περιπέτεια—πού χάρισε στό Σατωβριάνδο τις εύτυχότερες μέρες τής ζωής του—ήταν ή σχέσηος του με τήν κόμησσα Παυλίνα ντε Μπωμόν.

"Η Παυλίνα ήτανε κόρη του ντε Μονμορέν, ύποψηγού τού Λουδοβίκου ΙΣΤ', μαροτορθέντος κατά τή Γαλλική Έκανάσταση. Είχε παντρευτεί, μά δέν εύτόμοσε τό γάμο της και άναγκάστηκε νά χωρήσθ από τόν άντρα της. Η καρδιά της, λοιπόν, ήταν έλευθέρη. "Ήταν μία άπ' τις σπάνιες γυναίκες, Έξυπνη, όρλια, μορφομήνη. Κάθε βράδυ σκεδόν, μαζεούντανε στό σαλόνι της οι διαπρέπτεροι άνταρκόσποι τόν γραμμάτιον, τών έπιστημών και τών τεχνών τής Γαλλίας, έσκίνη τής εποχής, μεταξύ τών όποιων πρωτεύουσα θεωρή κατείχε ή θρυλική κυρία ντε Σααί.

Τόν καρμό από ο Σατωβριάνδος ήτανε όμοιος παιά άντρας, με όρμασιμένο ταλέντο. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά γιά κάθε σθένικο και όραιο. Πώς λοιπόν νά μήν κατακτηση τήν καρδιά

τή διοίκηση τού κόσμου, μ' ένα μικρό στρατό. "Όλα τά πλούτη τού λαριού έγιναν δικά του. Πήρε γυναίκες όλες τις κόρες τού Πέτρον σαράντου, τις όποιες ομάρησε με τό γλυκό χαμογέλο του και τό άρραγανό παρουσιαστικό του. Μονάχα τή Δελαορί, τή χήρα τού Δαριού, τή τελευταία βασίλισσα τής Περισίας, δέν μπόρεσε νά συγκινήσει, δέν μπόρεσε νά τήν κινή νά λημονήσει τόν άντρα της. Και μία μέρα, ενώ όλος ο Περισικός λαός έπαυρημοσε τόν λαοτόκοράδο και πανέμορφο κατακτητή του — ο Άλέξανδρος δέν ήτανε κακός και βάρβαρος κατακτητής, και ήξερε νά γίνεται άρεστος και άγαπητός και σ' αυτούς άκόμα τούς λαούς πού υπάτασε — ή Δελαορί πήρε ένα μαχαίρι και τό βύθισε στην καρδιά της... "Ο Άλέξανδρος τήν έκλιψε όταν μητέρα του και διατέτα για τις χτισούν ένα μεγαλοεργές μνήμη.

Αυτά, κ' άλλα πολλά και άξιοθαύμαστο, γράφουν οι Πέροισ Ιστορικοί γιά τόν Μ. Άλέξανδρο. Νομίζε δηλαδή κανείς πως διαβάζει παραμύθι. Σ' άλλο φύλλο ίσως σάς δώσουμε συνέχεια τής φανταστικής Ιστορίας τού Μ. Άλέξανδρου.

της όρλιας Παυλίνης ή όποία άκριβώς έναν τέτοιο άνθρωπο ζητούσε γιά νά τού χαρήσθ δλη τήν όλοία τής αγάπης της. Η δού αυτές ποιητικές υπάρξεις ήτανε πλασμένες ή μία γιά τήν άλλη.

«Μόσ φαίνεται, έγραφε άγότρωσ σ' ένα οικογενειακό φίλο της, ότι ποτέ δέν ήμουν καλύτερα στην ύγεια μου παρά τήν εποχή πού γνώρισα τό Σατωβριάνδο.» Το θαύμα αυτό τό είχε κάνει ή αγάπη!

Από τήν πρώτη μέρα πού τήν γνώρισε ο Σατωβριάνδος αισθάνθηκε τόσο μεγάλη αγάπη γι' αυτήν, ώστε δέν μπορούσε νά λείψη ούτε στιγμή από κοντά της. Πήγαινε και τήν έβλεπε στό σπίτι της τό άπόγευμα, κάθε μέρα, και τό βράδυ ξαναπήγαινε γιά νά λάβη μέρος στή συζήτηση τής έκλεκτής συντροφιάς πού μαζεούντανε στό φιλολογικό σαλόνι της.

Με τήν πάροδο τού χρόνου, ή σχέσηος τών δύο ερωτευμένων έγιναν πιο σενής. Διηγοηότο ο ένας τόν άλλον τά όνερα και τις έπιθυμίες του, τις άπονητήσεις και τις λήψεις του—κ' έπλαθαν μαζί, με τή γόνιμη φαντασία τους, ένα μέλλον καλύτερο, πιο όρόδιο. "Ο Σατωβριάνδος τής διάβαζε κεφάλαια από τά άθάνατα έργα του «Αταλά» και «Ρενέ», κ' άκούσε τις κρίσεις της.

"Ο «Αταλά» έξεδόθη γιά πρώτη φορά τόν Άπριλιο τού 1801 και είχε καταπληκτική έπιτυχία, όχι μόνο στή Γαλλία άλλα σ' δλη τήν Εύρώπη. Μετεφράστη άμέσως σ' όλες τς γλώσσες τού κόσμου και καθιέρωσε τή φιλολογική δόξα τού Σατωβριάνδου.

Φιλιπτάτος πια δέν τί κώματα εδωκαμονίας κολυμπούσανε οι δύο έρωτευμένοι. "Ο Σατωβριάνδος δέν είχε νά έπιθυμήσει τυποτα άλλο, άφού τά είχε όλα : χρήματα, δόξα και έρρωτα! Η δέ Παυλίνα είχε ξαναγινηθεί κοντά στό μεγαλοψύχο φίλο της...

Μά τό πνεύμα τού Σατωβριάνδου βρισκότανε από διαρκή έξωση. Και μόλις ξεκουράστηκε λίγο, άρχισε νά σκεδάζη στό μυαλό του ένα τεραστιο φιλοσοφοροικονικό έργο, τό περίφημο «Πνεύμα τού Χριστιανισμού». Γιά νά γράψη όμως ένα τέτοιο έργο, πού άπαιτούσε χρόνο, ήσυχία και προσοχή έπρεπε ν' άποτραβηχθί από τήν κοσμική και πολυδύορβη ζωή τού Παρισιού.

"Η Παυλίνα, ή όποία ένδιεφερότε πολύ γιά τή δόξα τού άγαπημένου της, δέν μπόρεσε παςά νά τόν συμβουλεύσει νά πραγματοποιήσθ αυτό τό σκεδίο του. Άπεράσιον λοιπόν ν' άπομακρυνθούσ από τό Παρίσι κ' έπιασαν ένα μικρό άγροτικό σπτάκι σάο Σαβινύ-νύρ-Όρς, στό Παρίσι.

"Η Παυλίνα ντε Μπωμόν είδε τότε νά πραγματοποιείται τό μεγάλο, τό μοναδικό όνειρο τής ζωής της : Βρισκότανε στην έξοχή, σε μία καλύτερα, με τόν άντρα πού αγαπούσε!

Τήν έπομένη τής άριέσεως των στό Σαβινύ (23 Μαΐου 1801) ή Παυλίνα έγραψε σ' έναν παλιό οικογενειακό της φίλο στό Παρίσι :

«Τό έξώτα, αγαπητέ μου φίλε, πόσο με θέλγει ή εποχή και πόσο καλό μου κάνει ή μοναξιά. Ποτέ δέν είδα τόν άγριάνθρωπό μου (άγριάνθρωπο έλεγε χαϊδευτικά τό Σατωβριάνδο, επειδή ήταν άπ' θάσσοσ καρκίτηρος) πού ήσυχο, πού λογικό, πού εύθυμο, πού παιδί, μπερδω νά πώ... "Όλα εδω έινε γιά μās πηγή χαράς και γέλιου... Ζούμε με τό διορκή φόβο μήπως δώμα νά παρουνιάζεται μπροστά μας κανένας ένδοχλητικός έπισκόπος από τό Παρίσι, γιά νά διαταράξθ τήν ήσυχία και τή γαλήνη μας. Έργό καταγίνομαι δλη τήν ήμέρα με τις δουθιας και τις κατσίκες. Η ώρα 7 τό βράδυ, παρεις ή ζωή εδω. Βαθυτάτη σιωπή άπλώνεται σ' όλο τό χωριό. Κ' έμεις καθισμένοι στό ταπεινό δωμάτιό μας, δ ένας κοντά στον άλλον, βλέποντας από τό άνοιχτό παράθυρο τή μαγευτική φύση—και σπασιόουμε...»

Μά από ο Σατωβριάνδος δέν ήτανε λιγότερο εύχαριστημένος από τή φίλη του Αιθανότατανε μεγάλη, άπειρη χαρά έπειδή βρέθηκε τέλος πάντοτε μία γυναίκα πού μπόρεσε νά τόν καταλήρη. Και τή γυναίκα αυτή τήν αγαπούσε όλογοσά και παράφορα. "Αλλά τό ποιητικό αυτό είδύλλο δέν βάσταξε, δυστυχώς, πολύν καιρό. Τό τέλος του ήτανε θλιβερό και μελαγχολικό.

Στό έρχόμενο φύλλο τού «Μπουκέτου», θα σάς εξιστορήσομε τό θλιβερό αυτό τέλος πού είχαν οι έρωτες τού Σατωβριάνδου με τήν Παυλίνα ντε Μπωμόν.

ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- "Η σαρανταποδοθούσα έχει ένα σπορό πόδια, μά ή άκριδα τήν ξεπερνάει στό δρόμο.
- "Ο φύλλος έχει τόνομα κ' άλλοι τοπιούν τά πόδια.
- Τις καλές τις λιτωοργές μόνοσ ο παπιάς τις τρώει.
- Κ' ή παραπούνα καμάρωνε μ' άπόκινεσ κοτσάνι.
- "Ο Τούρκος κ' άν προκονίση, τό φείσι του δέν βγάξει.
- Τό σκυλλά σού και τόν Άρβανίτη, ξεζω στήν αυλή νά τους κρατάς, στό σπίτι μήν τους βάζεις.
- Πένι: Έλληνες, έφτά κατεπανοί.

Η κόμησσα Παυλίνα ντε Μπωμόν